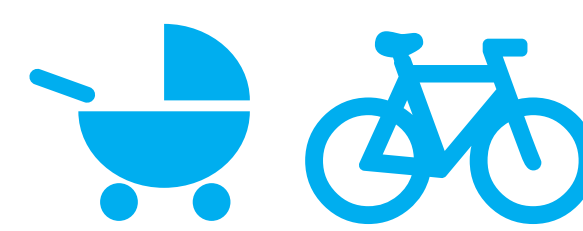
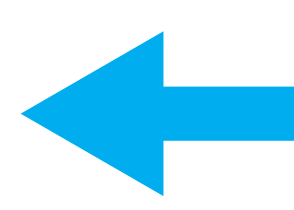

LESNÍ ZVĚŘ

Toto místo je nazýváno „DOLEČKY“

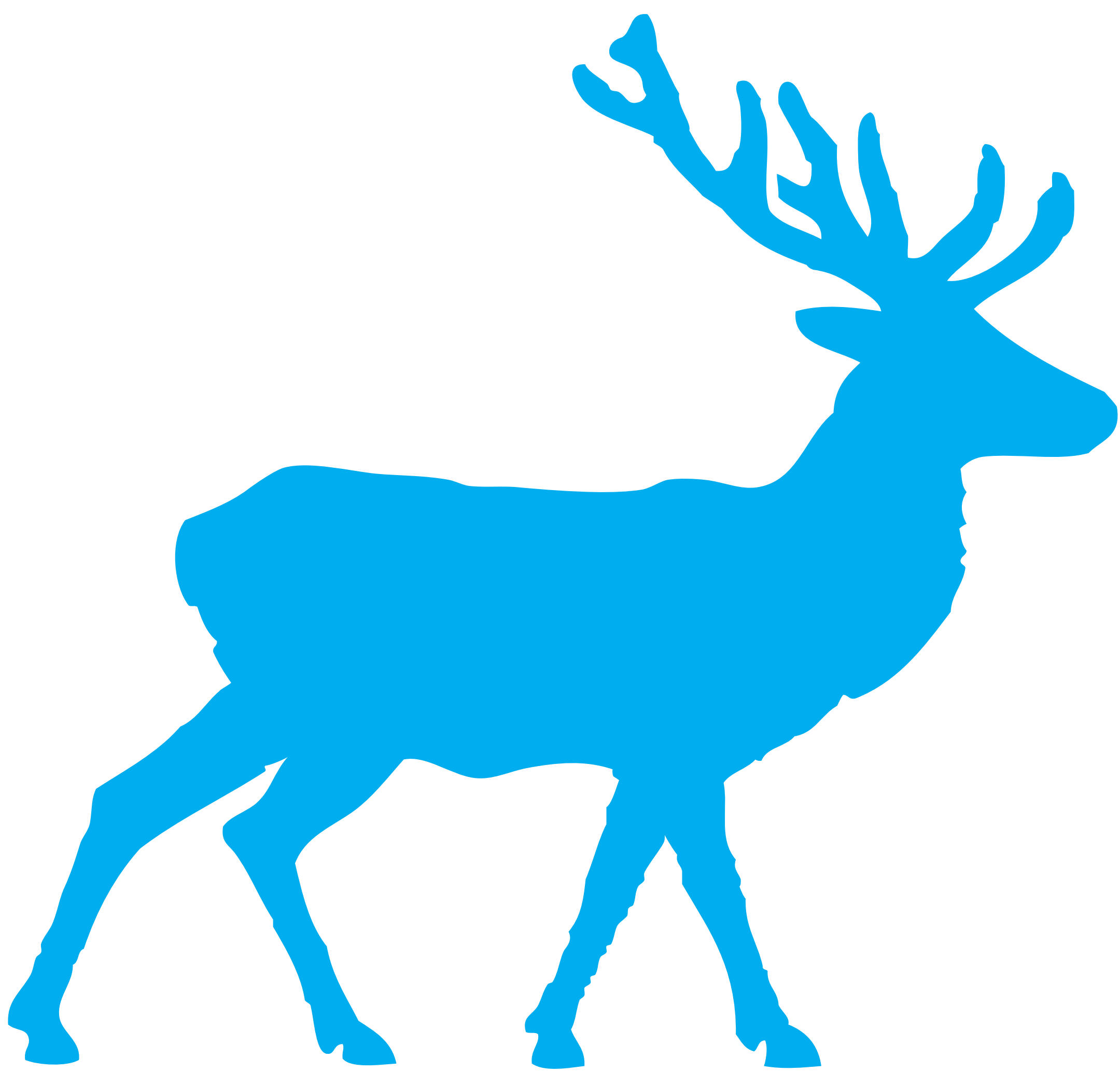
Víte, které zvíře v našich lesích určitě nepotkáte?

Pokračujte na
STANOVIŠTĚ 5 - 340 m**Jelen lesní**

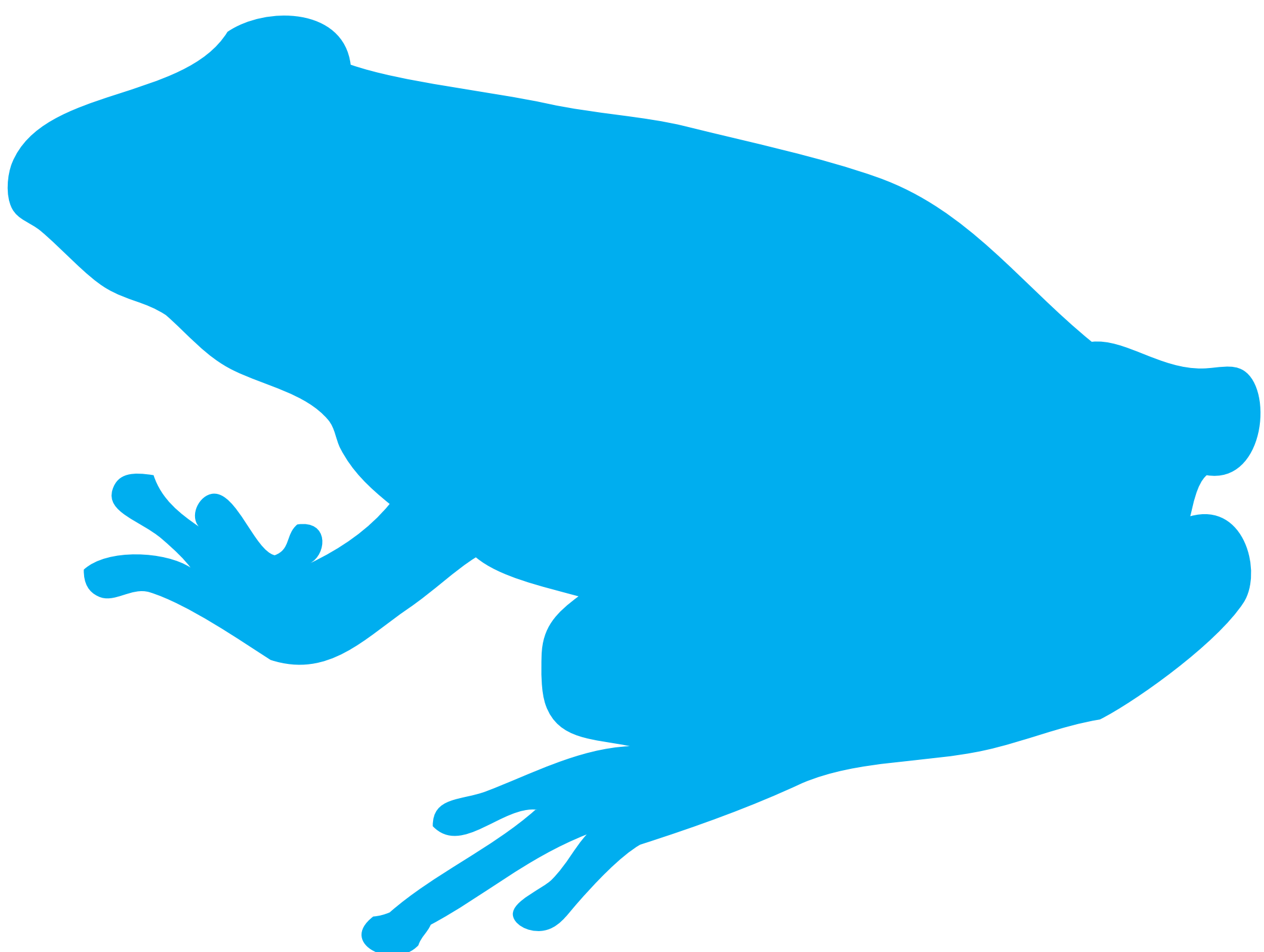
(*Cervus elaphus*), známý také pod názvem jelen evropský, je velký sudokopytník z čeledi jelenovitých (*Cervidae*). Vyskytuje se na rozsáhlém území Evropy, na Kavkaze, v Malé, západní a střední Asii a izolovaně také na území mezi Marokem a Tuniskem, což z něj činí jediný druh jelena v Africe. Člověkem byl později zavlečen i do jiných částí světa, např. do Austrálie, na Nový Zéland nebo do Argentiny.

Po celá století byl jelen lesní velmi oblíbenou lovnou zvěří, což na značné části jeho areálu rozšíření platí dodnes. Ačkoli byla jeho početnost často viditelně oslabena, díky zpětné reintrodukcii do volné přírody a mnoha ochranným opatřením přežívá v poměrně hojném počtu i v současné době.

Jelen lesní patří mezi největší zástupce své čeledi. Samci dorůstají 170–230 cm a jejich hmotnost se pohybuje mezi 160–240 kg. Samice jsou oproti samcům značně menší, dorůstají 160–210 cm a dosahují hmotnosti mezi 120–170 kg. Ocas přitom měří 12–19 mm a v kohoutku dosahují výšky 120 až 150 cm. Velikost i hmotnost je však velmi proměnlivá a viditelně se liší mezi jednotlivými poddruhy, kdy nejtěžší (*C. e. elaphus*) může vážit až 500 kg, oproti tomu jeleni žijící v méně příznivých podmínkách mohou dorůstat pouhých 70 cm a vážit sotva 100 kg. Přes léto má jelení srst obvykle hnědou barvu s rudějším nádechem a u samců je většinou navíc patrná i prodloužená srst na krku. Nejtypičtějším znakem pro samce jsou parohy, které každý rok, obvykle na konci zimy, shazuje. Na jaře, kdy jelenům rostou parohy nové, jsou porostlé jemnou ochranou sametovou vrstvou, která později zmizí. Parohy jsou tvořeny kostí, která může denně vyrůst v průměru o 2,5 cm. U dospělých samců se na parozích navíc objevují jakési výrůstky, kterým se odborně říká výsady, a které s přibývajícím věkem rostou a přibývají. Samec s jednou výsadou, která se nazývá očník, se v myslivecké mluvě označuje jako vidlák. Druhá výsada se označuje jako nadočník. Třetí (roste však jako druhá v pořadí), poslední pak jako opěrák; samci s ní se poté nazývají šesteráci. Rozvětvené zakončení parohu se za výsadu již nepovažuje a označuje se jako koruna.

Žáby

(*Anura*, syn. *Salientia*) jsou jeden z řádů bezocasých obojživelníků. Zatím bylo popsáno 6021 druhů žab (k 31. květnu 2011), které jsou rozděleny do 38 čeledí. Z nich jsou nejpočetnější na druhy čeledě rosníčkovití (*hylidae*) s 901 druhy a skokanovití (*ranidae*) s 1400 druhy. Asi 88% obojživelníků jsou žáby (dále ocasatí 9% a červoří 3%). Druhy žab ale stále přibývají, protože vědci stále objevují nové druhy a to zejména v tropech. Například v roce 2010 bylo objeveno 205 nových druhů. Ocas mají pouze pulci, který jim při proměně (metamorfóza) odpadá. Často mají dlouhé, dobře vyvinuté zadní končetiny, přizpůsobené ke skákání, pro žáby charakteristickému způsobu pohybu. Živí se nejčastěji hmyzem. Jejich rozmnožování je stejně jako u ostatních obojživelníků vázáno na vodní prostředí. Ve vodě se vyvíjejí jak vajíčka, tak z nich vylíhli pulci, kteří dýchají ve vodě pomocí žaber. Z pulců se postupně vyvinou dospělé žáby, které dýchají vzduch a tím jsou na vodu vázány podstatně méně, některé druhy téměř vůbec. Přesto však nejsou ani dospělé žáby dokonale přizpůsobené životu na souši, neboť mají pouze slabě vyvinuté plíce a dýchání probíhá částečně prostřednictvím kůže, která kvůli tomu musí být tenká a vlhká, což klade vyšší nároky na vlhkost prostředí v němž žáby žijí.

Správně řešení ze hry: slon

Veverka obecná

(*Sciurus vulgaris*) je středně velký hlodavec z čeledi veverkovitých (*Sciuridae*) obývající široké území v rozmezí od západní Evropy až po východní Asii. V České republice ji nalezneme v lesích všech typů, parcích, alejích, větších zahradách nebo hřbitovech se stromovým porostem.

Veverka obecná obvykle dorůstá 19 až 23 cm a dosahuje hmotnosti mezi 250 až 340 g. Huňatý ocas, který napomáhá udržovat rovnováhu při lezení a skocích na stromech a který veverka využívá jako „pokrývku“ těla při spánku, je 14,5 až 20 cm dlouhý.

Charakteristickým znakem pro veverku obecnou jsou střapce chlupů na ušních boltcích směřující do špičky a viditelné především v zimním období. Stejně jako většina stromových veverek má i naše veverka ostré a zakřivené drápy, které jí pomáhají při lezení po větvích stromů. Ve světě bývá často zaměňována s blízce podobným čikarím červným (*Tamiasciurus hudsonicus*), obývajícím Severní Ameriku a veverkou popelavou (*Sciurus carolinensis*), která obývá zvláště Severní Ameriku a západní Evropu. Zbarvení srsti veverky obecné se liší podle lokality rozšíření a období, ale vždy je srst na břicho a hrdle zbarvená krémově až bíle. U pohlaví není vyvinut sexuální dimorfismus. V Česku se nejčastěji objevuje červená a černá forma, ve světě není výjimkou ani šedá nebo čistě bílá forma. Veverce obecné se mění srst dvakrát ročně, a to z letní na zimní a ze zimní znovu na letní. Zimní srst je hustší a o něco tmavší než letní a veverkám narůstá v období mezi srpnem a listopadem.

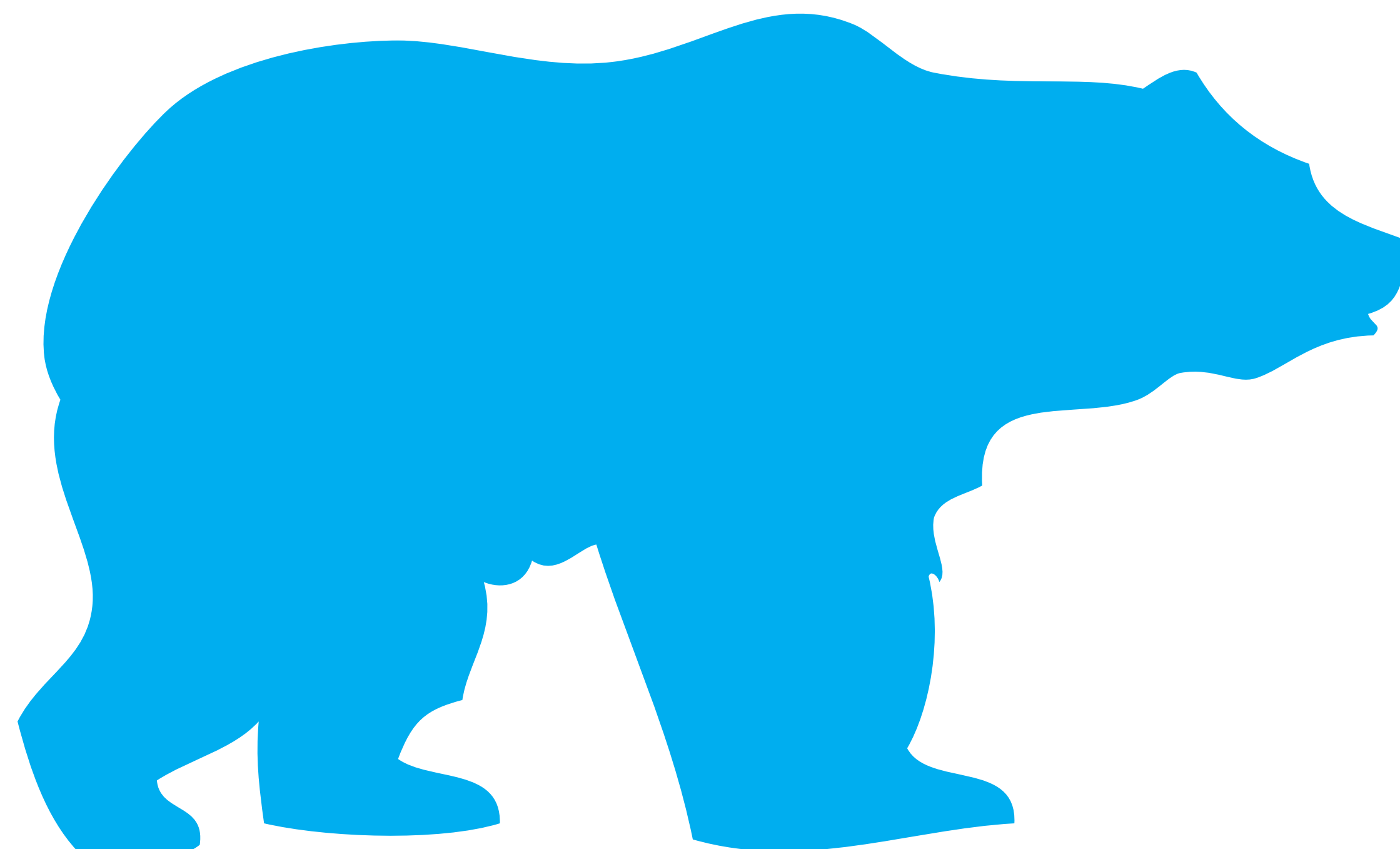
Medvěd hnědý

(*Ursus arctos*) je známá medvědovitá šelma a jediný zástupce své čeledi, který se vyskytoval a vzácně i vyskytuje na území České republiky.

Jde o největší evropskou šelmu a spolu s medvědem ledním o vůbec největšího zemního masožravce.

Žije v Evropě, Asii a Severní Americe. Délka těla: 2–4 m, délka ocasu: 5–20 cm, hmotnost: 100–800 kg, výška v kohoutku: 87–126 cm, délka života: 20–30 let. V zajetí až 50 let. Medvěd hnědý je mohutná šelma se silnými končetinami s velkými, až 15 cm dlouhými drápy, dlouhou srstí a velkou kulatou hlavou. Zbarvení srsti se značně liší podle několika poddruhů (viz níže), ale všeobecně se pohybuje od žlutavě plavé až po tmavě černou. Mnozí jedinci mají navíc bílý nebo stříbrný odstín srsti, což má za následek prošedivělý vzhled. Ani velikost není pevně stanovena a kolísá u jednotlivých populací podle množství dostupné potravy. Nejmenším poddruhem je přitom medvěd syrský a největším medvěd kodiak.

Přítomnost medvěda hnědého můžeme zaznamenat i podle jeho charakteristických stop – přední je širší, zadní připomíná otisk lidské nohy, akorát má na rozdíl od ní viditelné silné drápy. Pohlaví se od sebe liší pouze velikostí (samec je o 38–50 % větší než samice), mladí jedinci mají do druhého roku života bílý pruh na hrdle.

Orientační body a délka zvířecí stezky: 1,9 km

Zámeček → O Rozárke → Na Příčné → Dolečky → Stanoviště 5 → Stanoviště 6 → V Žedovni → O Hájenke → Na Balóně